

Elevii unui liceu din Ploieşti s-au revoltat (mai corect cred că aş putea spune că s-au indignat) că directorul unităţii de învătământ le impune purtarea uniformei şcolare. *„Decizia ”scandaloasă” care i-a înfuriat a fost luată de directorul Colegiului Naţional ”Nichita Stănescu” și prevede ca „să aibă o ţinută vestimentară decentă, care să-i individualizeze ca vârstă, sex şi categorie socială de elev”, iar ”băieţii se vor tunde scurt, fără coafuri stridente, fiind interzisă purtarea bărbii”.”*

Câteva comentarii pe marginea acestui citat luat de pe site-urile de ştiri, sunt necesare. Adolescenţa înseamnă şi certitudinea (pe care trecerea anilor o transformă în deziluzie) că tinerii pot face orice, li se cuvine orice. Nu mă refer la purtarea sau nepurtarea uniformei şcolare. Entuziasmul specific vârstei e mare, frumos, admirabil şi de invidiat de cei care au trecut de mult prin anii de liceu.

Ca fost elev (O, tempora! [...]) înţeleg de ce-i deranjează pe elevii de azi uniforma. Se simt îngrădiţi în libertatea lor de mişcare din afara spaţiului şcolar. Poartă uniforme cei din armată, din poliţie, etc., ceea ce-i frumos, atrage priviri şi unora chiar le stă bine costumul distinctiv. Dar...uniforme sunt şi la puşcării! Probabil că tinerii se gândesc la universul şcolar ca la un loc în care libertatea lor are oricum de suferit. Dacă se mai adugă la asta şi obligativitatea purtării uniformei, se ajunge la o stare de indignare a lor şi a unora dintre părinţii lor.

Lumea s-a schimbat mult în ultimele decenii. Părinţii elevilor de azi îşi amintesc de anii de şcoală în care nimeni nu îndrăznea să sufle ceva împotriva regulamentului şcolar care prevedea clar purtarea uniformei şi a numărului matricol. Numărul ăsta dădea cele mai mari bătăi de cap unora,care făceau tot ce se poate ca după ore să nu-l mai aibă pe uniformă. Pe de altă parte, doar matricola era semnul care diferenţia elevii diferitelor şcoli. Şi pe vremea aceea erau orgolii adolescentine...Dacă erai membru al unei colectivităţi recunoscute pentru nivelul de învăţământ, te mândreai în toată urbea cu şcoala sau liceul din care făceai parte.

După descătuşarea din Undrea 89, s-a renunţat cu mare frenezie – absolut justificată – la purtarea uniformei în şcoli. Acum, după două decenii şi jumătate de la momentul de cotitură în istoria ţării, apar din ce în ce mai des argumentele celor care vor reintroducerea uniformelor în învăţământul preuniversitar. Se presupune că o asemena abordare ar creşte disciplina în şcoli, fiind mai uşor de observat intruşii, care nu întotdeauna pătrund în incinte cu gândurile cele mai curate sau cele mai paşnice. Apartenenţa dintr-o colectivitate deosebită, e alt argument pentru cei care vor reintroducerea uniformei. Tot în aceeaşi ordine de idei, prin uniforme se elimină discrepanţele dintre părinţii cu bani mulţi şi alţii care fac eforturi financiare enorme pentru ca fetele şi băieţii lor să nu simtă diferenţa de nivel de trai.

E greu de stabilit de care parte e adevărul...Cu, sau fără uniforme? Dar nu aceasta-i întrebarea pe care vreau s-o pun. Citesc pe site-uri că elevii liceului din Ploieşti sunt deranjaţi în orgoliul lor că directorul Colegiului Naţional „Nichita Stănescu” le impune băieţilor să fie tunşi scurt şi să nu poarte barbă!

La rându-le, adolescenţii liceului amintit au dat un comunicat în care se înfierează discriminarea, folosind unele articole de lege, ca

“art. 4 alin. (2) din Constituţia României, republicată, cât şi pe cele ale art. 30 din Noul Cod Civil. Totodată, prevederea încalcă şi dispoziţiile art. 7 din legea nr. 272/2004 privind drepturile copilului, categorie din care fac parte şi beneficiarii primari ai educaţiei.”

Dacă legea nr. 272 din 2004 se referă la
„drepturile copilului, categorie din care fac parte şi beneficiarii primari ai educaţiei.”
, de când copiilor le creşte barba?

„Aceasta-i întrebarea”!